

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 22 (349)
Anul IX
1 Iulie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 5-A DUPĂ RUSALII

Există diavol? Cine nu și-a pus această întrebare măcar o dată? Unii și-o pun chiar cu oarecare nedumerire și revoltă. Dacă există Dumnezeu, de ce să existe și diavol? Existența lui Dumnezeu ne lămurește destinul nostru, ne lămurește destinul universului, dă un sens universal și vieții. Dar existența diavolului?

Trebuie să spunem că existența diavolului lămurește și ea, o altă problemă. Nu fără rost a lăsat Dumnezeu să existe și el. Lămurește problema răului. Se pune și această întrebare: De unde vine răul? Cine este autorul răului? Cine îndeamnă permanent la rău? Ca să ajungem la răspunsul acestei întrebări, trebuie să ne întoarcem din nou la **întâmplarea din Gadara**. Mântuitorul însuși, ca Fiul al lui Dumnezeu, ca Dumnezeu, afirmă că există diavol. L-a scos din omul care era posedat.

Dar încă de la Facere știm că diavolul a fost acela care i-a înșelat pe primii oameni ca să nu asculte de Dumnezeu și să-l calce porunca. Și mai știm că înaintea lumii materiale, Dumnezeu a creat o lume spirituală. Există nouă cete îngerești... Printre aceste cete era și alta care a căzut din pricina mândriei, în frunte cu Lucifer. Această ceată de îngeri căzuți este ceea ce numim noi diavolii, duhurile cele rele, sau simplu: diavolul. Poporul

nostru nici nu crede că merită să i se pronunțe numele.

Atestări biblice sunt categorice: **duhurile rele există**. Așa cum numele Domnului pronunțat în rugăciune face bine, tot așa numele diavolului, pronunțat, face rău. Căci auzindu-și numele, el se crede invocat.

De altfel, cei care aveți atracție către cărțile de spiritualitate, cei care citiți, de pildă, Patericul, Filocalia, *Războiul nevăzut* al lui Nicodim Aghioritul, vedeți acolo că toată lupta Părinților nevoitori întru ale desăvârșirii, este o luptă neîncetată cu duhurile cele rele.

Războiul nevăzut, ce este? Este tocmai acest război ce se dă cu duhurile rele, nevăzute. Și noi, în vorbirea noastră curentă, din observațiile noastre curente, zicem adesea: „Uită-te la cutare, parcă e un posedat!”. Și de multe ori e adevărat, chiar dacă noi o zicem așa, într-o doară. Diavolul e cel care încearcă să posede, să ia în stăpânire.

Dar mulți creștini își pun o întrebare grea pentru conștiința și credința lor. Dacă există Dumnezeu Cel Atotputernic, atunci ce putere are diavolul? Și cum de are putere diavolul? Înseamnă că are o putere, egală cu a lui Dumnezeu? [...]

Așa cum spuneam, el e înger căzut. Nu

are aceeași putere cu Dumnezeu. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l învățăm. Nu are putere asemenea lui Dumnezeu. El are doar puterea de a influența, acolo unde găsește teren, acolo unde voința noastră îl primește. El există potrivit unei iconomii a lui Dumnezeu, într-o taină pe care noi nu o pătrundem în întregime, dar ceea ce știm e că e o realitate care stă în fața libertății noastre, care dă sens și valoare libertății noastre. Are putere asupra noastră, numai dacă suntem de acord cu el. Prin el ne verificăm libertatea și responsabilitatea actelor noastre.

E greșit, așadar, să dăm întotdeauna vina pe diavol. Cum am făcut ceva, diavolul e de vină. Nu! **Voința noastră e de vină**, fiindcă ne-am lăsat influențați. În astfel de cazuri sârmanul diavol devine și el o victimă! Nu trebuie să devenim niște obsedați ai puterii diavolului. Diavolul nu poate nimic împotriva rugăciunii, împotriva pocăinței, împotriva semnului Sfintei Cruci. Vina cade întotdeauna asupra noastră, pentru că ne învoim. Învoiala - spun Sfinții Părinți - creează responsabilitatea noastră.

Mitropolitul Antonie Plămădeală
(fragment din *Predica la Duminica a V-a după Rusalii*)

Sfinții Mucenici și Doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Roma

La 1 Iulie, Biserica Ortodoxă prăznuiește pe **Sfinții Mucenici, Doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Roma**. Sunt denumiți „din Roma” deoarece aceștia au trăit în cetatea Romei. Mai sunt încă doi Sfinți Doctori fără de arginți Cosma și Damian, dar aceștia au trait în Asia și sunt prăznuiți la 1 Noiembrie.

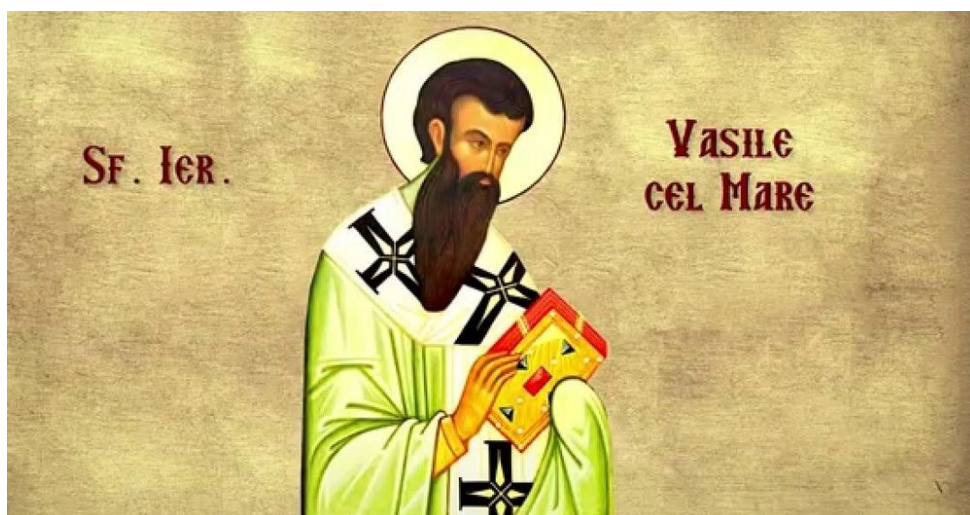
Acești Sfinți Doctori fără de arginți Cosma și Damian din Roma, au trăit în zilele împăratului Carin. Din sinaxar aflăm că aceștia erau frați iar după ce au deprins meșteșugul doctoriei au început să vindece atât oamenii cât și animalele. Aceștia nu cereau în schimb bani sau alte bunuri de valoare, ci doar mărturisirea credinței față de Hristos. Au urmat întocmai cuvintele Mântuitorului „**în dar ați luat, în dar să dați**” (Matei 10, 8). Din cauza invidiei și a răutății oamenilor din cetate care nu îl aveau pe Hristos în inimile lor, i-au pârât la

împarat pe cei doi Sfinți precum că aceștia fac vindecări prin farmece. Ajuși în fața împăratului Carin, au fost amenințați cu fel și fel de chinuri.

Dar în timp ce împăratul îi amenința, dintr-o dată obrazul lui s-a întors la spate. Cum Dumnezeu nu voiește moartea păcătoșului, ci întoarcerea sa și să fie viu, Sfinții Cosma și Damian l-au vindecat pe Carin prin puterea rugăciunii după ce acesta l-a mărturisit pe Hristos. Prin aceasta, nu doar trupul său a fost vindecat ci și sufletul căci s-a întors la Hristos cu toți cei ai casei. Pentru această minune, Carin i-a eliberat de îndată pe Sfinți. După aceea dascălul lor, cel ce i-a învățat meșteșugul doctoriei, a început să simtă un sentiment de invidie în inima lui așa că i-a luat și s-a suit cu dânsii într-un munte făcându-se a merge ca să culeagă ierburi de leacuri. Dar acolo, sculându-se, i-a ucis cu pietre.

De ce ne pedepsește Dumnezeu?

Vn lucru trebuie să avem clar în mințile noastre: că o dată ce suntem făptura bunului Dumnezeu, că o dată ce suntem păziți de El, Care rânduiește pentru noi și pe cele mici și pe cele mari, urmează că nu putem suferi ceva fără voia lui Dumnezeu și că nici una dintre suferințele noastre nu este spre vătămarea noastră, sau spre ceva asemănător; și deci, nu trebuie, să ne închipuim pentru noi o situație mai bună.

Morțile vin de la Dumnezeu; dar moartea nu este un lucru rău, afară numai dacă-mi vorbești de moartea păcătosului; că pentru păcătos eliberarea de suferințele de pe pământ este început al chinurilor din iad, iar suferințele din iad nu au autor pe Dumnezeu, ci pe noi înșine, începutul și rădăcina păcatului stă în noi și în libertatea voinței noastre.

Am putea să nu avem nicio suferință dacă ne-am îndepărta de viciu; dar pentru că noi înșine, prin plăcere, ne-am lăsat ademeniți de

păcat, ce motiv serios am putea invoca încât să nu fim noi înșine autorii suferințelor noastre?

Răul este de două feluri: răul raportat la simțirea noastră și răul în sine.

Răul în sine depinde de noi, de pildă: nedreptatea, desfrânarea, nebunia, frica, invidia, uciderea, otrăvirea, viclenia și toate patimile înrudite cu ele, care întinează sufletul făcut după chipul Creatorului și-i întunecă frumusețea.

Răul raportat la noi provoacă durere și suferință simțirii noastre, de pildă: boala trupului, rănila trupului, lipsa celor necesare traiului, viața lipsită de slavă, paguba de bani și pierderea celor scumpi nouă. Fiecare din aceste rele este adus asupra noastră de înțeleptul și bunul Stăpân spre folosul nostru.

Se ia bogăția celor care au întrebuințat-o rău, ca să strice unealta cu care săvârșeau nedreptate; trimite boală celor cărora le este mai de folos să le fie mădularele legate decât să le aibă slobode, spre a ne îndepărta de păcat;

aduce moarte când se termină firul vieții, pe care dreapta judecată a lui Dumnezeu l-a fixat dintru început pentru fiecare, deoarece Dumnezeu vede de departe ce este de folos fiecăruia din noi.

Foametea, seceta, ploaia prea multă sunt **plăgi obștești** abătute asupra orașelor și popoarelor, spre a le pedepsi când răutatea lor a depășit orice măsură. După cum doctorul este un binefăcător chiar dacă produce dureri și suferințe trupului (că poartă război bolii, nu bolnavului), tot așa **Dumnezeu este bun când prin pedepse date unora Se îngrijește de mântuirea tuturor.** Nu acuzi pe doctor când pe unele din mădularele tale le taie, pe altele le arde, iar pe altele le scoate cu totul din trup, ci îi mai dai și bani și-i numești mântuitorul tău pentru că a oprit boala într-o mică parte a trupului, înainte de a se întinde în tot corpul. Dar când vezi că un oraș se dărâmă peste locuitorii lui din pricina cutremurului, sau că o corabie se scufundă în mare cu toți călătorii, nu zăbovești să-ți pornești limba hulitoare împotriva adevăratului Doctor și Mântuitor.

Și totuși, ar trebui să înțelegi că este nevoie de un tratament făcut cu grijă, când bolile oamenilor sunt mici și ușor de vindecat, dar când se dovedește că bolile lor nu mai pot fi vindecate printr-un tratament obișnuit, atunci este necesară îndepartarea celor ajunși nefolositori, pentru ca nu cumva, întinzându-se boala, să cuprindă și pe cei sănătoși. Așadar, după cum nu-i de vină doctorul dacă-ți taie sau îți arde o parte din trup, ci boala, tot așa și distrugerile orașelor își au originea în păcatele oamenilor, care depășesc orice măsură. Scutește, deci, pe Dumnezeu de hulă!

(Sfântul Vasile cel Mare - Omilia a IX-a)

Ce sunt pomenirile pe care preoții le fac în mijlocul bisericii, după ieșirea cu Cinstitele Daruri?

In rânduiala de astăzi a Sfintei Liturghii, cântarea **Heruvicului** care însoțește procesiunea cu **Cinstitele Daruri** din cadrul Intrării Mari (Vohodului mare) este întreruptă de **rostirea pomenirilor**, plecând de la modelul rugăciunii adresate Mântuitorului de către tâlharul de pe cruce: **„Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!”** (Luca 23, 42).

A fi pomenit de Dumnezeu întru Împărăția Sa înseamnă a fi făcut viu de puterea dragostei Lui, a primi darul vieții celei veșnice. Și la nivelul relațiilor dintre oameni, a pomeni pe cineva înseamnă a-l face într-un fel viu în inima mea. Dar această pomenire nu are puterea de a-l face viu cu adevărat, nu este lucrătoare asupra lui, ci rămâne la nivelul meu subiectiv. Cu totul altceva este atunci când ești pomenit de Dumnezeul Cel Veșnic,

Făcătorul cerului și al pământului. Asumând firea umană, Fiul lui Dumnezeu Și-a adus aminte de noi toți și de aceea îndrăznim, precum tâlharul cel de-a dreapta, să-l cerem să ne pomenească în Împărăția Sa, adică să ne facă părtași acesteia.

Înainte de Hristos, Care S-a jertfit pentru

toți și ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții precum El ne-a iubit pe noi (Ioan 13, 34), nu se poate gândi fiecare în mod egoist numai la el însuși și, de aceea, rugăciunea de pomenire îmbrățișează întreaga Biserică, unindu-ne pe toți, vii și adormiți, în „amintirea” lui Hristos. (Victor Florea | Doxologia.ro)